

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 16, 2017

Nummer 16, 2017

Redactie: Mr. H. Vosselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:2939](#) 10-05-2017

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2017:2471](#) 04-05-2017

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:1681](#) 04-05-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:2612](#) 03-05-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:2219](#) 25-04-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:3601](#) 19-04-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:2838](#) 12-04-2017

X/GGD Zaanstreek

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:3821](#) 30-03-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:2005](#) 29-03-2017

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:2037](#) 01-03-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2016:7641](#) 19-10-2016

X/Stichting Alrijne Zorggroep en MediRisk B.A.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1748](#) 11-05-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1676](#) 04-05-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1699](#) 26-04-2017

RECHTSPRAAK

Appellant heeft onvoldoende aangetoond dat de dienstverbandaandoening een duidelijk aanwezige factor is geweest bij het ontstaan dan wel verergeren van de nieuw aangevoerde klachten en beperkingen. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Appellant was beroepsmilitair en is in 1979 ontslagen uit de militaire dienst. Hij ontvangt sinds 1979 een militair invaliditeitspensioen, laatstelijk berekend naar een mate van invaliditeit van 35%. Bij besluit van 25 juni 2008 is het militair invaliditeitspensioen van appellant ongewijzigd gehandhaafd. Appellant kan zich niet vinden in dit laatste besluit; zijn klachten zijn verergerd. In de eerste instantie is het beroep door de rechtbank gegrond verklaard op grond van een motiveringsgebrek. De minister heeft naar het oordeel van de rechtbank zijn standpunt dat voor de nieuwe aandoeningen geen dienstverband wordt aanvaard, onvoldoende onderbouwd. Bij besluit van 7 oktober 2013 (bestreden besluit) heeft de minister zijn motiveringsgebrek hersteld en het bezwaar van appellant tegen het besluit van 25 juni 2008 opnieuw ongegrond verklaard. Appellant heeft zich in hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak gekeerd, voor zover daarbij de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand zijn gelaten. De conclusie van het onderzoek op verzoek van de rechtbank is, dat de vraag of sprake is geweest van een duidelijke factor niet met ja of nee kan worden beantwoord. De Raad onderschrijft daarom het oordeel van de rechtbank dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat de dienstverbandaandoening een duidelijk aanwezige factor is geweest bij het ontstaan of verergeren van de nieuw aangevoerde klachten. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak voor zover aangevochten.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 11-05-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1748

Zaaknummer: 15/3733 MPW

Rechters: C.H. Bangma, M. Kraefft en H. Benek

Advocaten: W.B. Knook en B.J. Engels-Linssen

RECHTSPRAAK

Echtscheiding van man en vrouw in gemeenschap van goederen getrouwd. Man heeft letselschadeuitkering ontvangen en stelt dat dit bedrag buiten de gemeenschap van goederen valt. Rechtbank oordeelt dat alleen het bedrag voor immateriële schadevergoeding buiten de gemeenschap valt.

Man en vrouw hebben een verzoek tot echtscheiding ingediend. Zij waren getrouwd in gemeenschap van goederen. De man heeft in het verleden een letselschadeuitkering gekregen van € 102.268,90 en hij stelt zich op het standpunt dat deze uitkering buiten de gemeenschap van goederen valt, omdat de uitkering aan hem is verknocht en een sterk persoonlijk karakter heeft. De vrouw daarentegen stelt dat de uitkering wel in de gemeenschap van goederen valt en dat geen sprake is van verknochtheid. De rechtbank overweegt dat: 'indien een der echtgenoten vergoeding ontvangt van schade die deze echtgenoot heeft geleden als gevolg van een ongeval, er niet reeds sprake is van verknochtheid in de zin van art. 1:94 lid 3 BW indien die vergoeding naar haar aard uitsluitend is afgestemd op de aan de persoon van die echtgenoot verbonden nadelige gevolgen van het ongeval. Omdat ook dan de omstandigheden van het geval in aanmerking dienen te worden genomen, zal de echtgenoot die zich op art. 1:94 lid 3 BW beroept, ten minste (tevens) moeten stellen op welke schade(n) van de bij het ongeval betrokken echtgenoot de vergoeding betrekking heeft, opdat de rechter kan vaststellen of, en zo ja in hoeverre, die vragen ten aanzien van een of meer componenten van de vergoeding bevestigend moeten worden beantwoord. Zo is bijvoorbeeld van belang of de vergoeding betrekking heeft op schade die de betrokken echtgenoot als gevolg van het ongeval na ontbinding van de gemeenschap in de toekomst zal lijden, zoals toekomstige inkomensschade wegens door het ongeval blijvend verloren arbeidsvermogen. Zie Hoge Raad 7 december 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BY0957).' Het bedrag aan immateriële schadevergoeding wordt door de rechtbank gezien als naar haar aard bestemd om te dienen ter compensatie voor leed en pijn die de man heeft ondergaan en is uitsluitend afgestemd op hem. De man heeft voldoende onderbouwd dat het bedrag van € 35.000 is toegewezen voor immateriële schadevergoeding en dit bedrag valt daarom buiten de gemeenschap van goederen en wordt aan de man toebedeeld.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:2939

Zaaknummer: C/13/610202 / FA RK 16-4145

Rechters: H.C. Hoogeveen

Advocaten: J.I. Dierkx en D. van der Wal

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontuchtige handelingen met dochter van veroordeelde. Schadevergoeding aan dochter toegewezen van € 2.691,42, waarvan € 2.500 aan immateriële schadevergoeding. De materiële schade van de moeder, bestaande uit reiskosten en telefoon- en portokosten, kunnen volgens de rechtbank worden aangemerkt als verplaatste schade in de zin van artikel 6:107 BW en komen voor vergoeding in aanmerking.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2017:2471

Zaaknummer: 01/865148-16

Rechters: J.H.P.G. Wielders, C.J. Sangers-de Jong en A.W.A. Kap-Knippels

Wetsartikelen: 244 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek om vergoeding van het voorwaardelijk pensioen(deel) dat niet meer tot uitbetaling zal komen omdat ontslag wegens ziekte is verleend. Finale kwijtingsclausule.

Op 9 januari 2004 is appellant een verkeersongeval overkomen waardoor hij (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is geraakt. De staatssecretaris heeft dit ongeval aangemerkt als een dienstongeval. Aan appellant is met ingang van 23 mei 2006 een loongerelateerde arbeidsongeschiktheidsuitkering toegekend. Vast staat dat partijen met de finale kwijtingsclausule hebben beoogd een finale regeling te treffen. Anders dan appellant heeft betoogd, mocht die clausule zo worden uitgelegd dat de finale kwijting zag op al hetgeen betrekking heeft op de beëindiging van zijn dienstverband en dus ook op eventuele pensioenrechten. Afwijzing verzoek om vergoeding van het voorwaardelijk pensioen(deel) dat niet meer tot uitbetaling zal komen omdat ontslag wegens ziekte is verleend.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1676

Zaaknummer: 16/5197 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans, J.J.T. van den Corput en H. Benek

Advocaten: J.L.A. Helmer en J. van Leersum

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met twee zeer jonge meisjes. Gevorderde schadevergoedingen worden volledig toegewezen.

Veroordeling voor ontucht met twee zeer jonge meisjes die als logees bij verdachte verbleven en veroordeling voor het bezitten van kinderporno. Beide slachtoffers, wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder, hebben zich gevoegd als benadeelde partij. Slachtoffer 1 krijgt een schadevergoeding toegewezen van € 450 en slachtoffer 2 een schadevergoeding van € 2.146,85, nu de ontuchtige handelingen bij haar van ernstigere aard waren dan bij slachtoffer 1.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:1681

Zaaknummer: 18/830340-15

Rechters: E.W. van Weringh, M.J.B. Holsink en M. Haisma

Advocaten: M.A. Lubbers

Wetsartikelen: 247 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Benadeelde is slachtoffer geworden van mishandeling en bedreiging met een vuurwapen. Vermindering van immateriële schadevergoeding nu onderbouwing van angstklachten ontbreekt.

Veroordeling voor mishandeling en bedreiging met een vuurwapen. Slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert € 1.750 aan schadevergoeding. Voor immateriële schadevergoeding wordt het bedrag gematigd tot € 300, nu de angstklachten niet nader zijn onderbouwd door een deskundige.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 03-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:2612

Zaaknummer: 05/740462-16

Rechters: J.J.H. van Laethem, R.S. Croll en M.J. Wasmann

Advocaten: B.J. Schadd

Wetsartikelen: 285 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Geen aanknopingspunten om het vastgestelde arbeidsongeschiktheidspercentage naar boven bij te stellen. Bij een letselschadeprocedure geldt een ander beoordelingskader dan bij een WIA-aanvraag of WGA-vervolgaanvraag.

Een tandheelkundig preventieassistente is in 2008 voor haar werk uitgevallen door een verkeersongeval. Ze heeft hierbij hersenletsel opgelopen. In de aanvraagprocedure voor een WIA-uitkering is in 2011 een arbeidsongeschiktheidspercentage van 53,06% vastgesteld, onderbouwd met de uitkomst van het neuropsychologisch onderzoek van de heer Bruins.

In het beroep tegen dit besluit is een deskundige benoemd door de rechtbank. Deze deskundige heeft vastgesteld dat een medische eindtoestand is bereikt en hij heeft geconcludeerd dat meer beperkingen moeten worden aangenomen. Het UWV heeft het arbeidsongeschiktheidspercentage vervolgens naar boven bijgesteld tot 56,81%. In 2014 heeft het UWV appellante in aanmerking gebracht voor een WGA-vervolguitkering, berekend naar de arbeidsongeschiktheidsklasse van 55 tot 65%. In de bezwaarprocedure heeft appellante een rapport ingebracht van een verzekeringsgeneeskundige ter onderbouwing van een hoger arbeidsongeschiktheidspercentage.

Tussen partijen is in geschil of appellante voor wat betreft de WIA-uitkering en de WGA-vervolguitkering meer beperkt is dan het UWV heeft aangenomen. Het geschil spitst zich toe op de vraag of op deze data voor appellante een grotere urenbeperking gold dan het UWV heeft aangenomen. Volgens vaste rechtspraak van de Raad geldt als uitgangspunt dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke, door hem ingeschakelde deskundige kan volgen indien de door deze deskundige gebezigde motivering hem overtuigend voorkomt. Er zijn geen aanknopingspunten om aan te nemen dat de rechtbank het deskundigenoordeel ten onrechte heeft opgevolgd. Uit het door de rechtbank gelaste deskundigenonderzoek blijkt dat een medische eindtoestand is bereikt. Als er eenmaal een eindtoestand is ingetreden, is deze stationair. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat dit ongeveer drie jaar in beslag neemt. De deskundige heeft geconcludeerd dat ervan uitgegaan kan worden dat het onderzoek van de neuropsycholoog een realistisch beeld geeft van de situatie in het kader van de aanvraag van

de WIA-uitkering. De deskundige concludeert dat het neuropsychologisch onderzoek geen aanleiding geeft om het door het UWV vastgestelde arbeidsongeschiktheidspercentage naar boven aan te passen. De Raad merkt op dat het expertiserapport van de verzekeringsarts in de bezwaarprocedure in 2014 is uitgebracht in een letselschadeprocedure. Hier geldt een ander beoordelingskader dan bij een WIA-aanvraag of WGA-vervolgaanvraag. Verder is van belang dat de verzekeringsarts heeft geconcludeerd dat zijn onderzoeksbevindingen niet afwijken van het beeld dat is geschetst door de deskundige en de neuropsycholoog. Daarbij komt dat volgens vaste rechtspraak (zie onder meer ECLI:NL:CRVB:2004:AR6405) bij de vraag of appellante in staat moet worden geacht de in aanmerking komende arbeid te verrichten, haar taak in de huishouding en de zorg voor haar kinderen en de daaraan verbonden belasting buiten beschouwing dienen te blijven. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraken 1 en 2. Het UWV heeft de arbeidsongeschiktheidspercentages juist vastgesteld.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-04-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1699

Zaaknummer: 15/6192 WIA

Rechters: I.M.J. Hilhorst-Hagen, J.P.M. Zeijen en R.E. Bakker

Advocaten: O. Labordus en G.A. Vermeijden

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Steken in been slachtoffer. Verdachte wordt ontslagen van alle rechtsvervolging vanwege psychische stoornis. Gevorderde immateriële schadevergoeding (€ 6.500) wordt volledig toegewezen.

Verdachte heeft geprobeerd zijn bewindvoerder om het leven te brengen door het slaan met een metalen pijp en het steken met een mes. Hij wordt veroordeeld voor poging tot zware mishandeling. Nu verdachte lijdt aan een psychische stoornis (schizoaffectieve stoornis en ketamine-afhankelijkheid) en dit invloed heeft gehad op het plegen van het delict, acht de rechtbank verdachte niet strafbaar. Verdachte wordt ontslagen van alle rechtsvervolging. Het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert € 6.500 aan immateriële schade en € 1.705 aan materiële schade voor opruim- en herstelwerkzaamheden. Het bedrag aan immateriële schade wordt volledig toegewezen door de rechtbank, nu er ernstig inbreuk is gemaakt op de persoonlijke levenssfeer en fysieke integriteit van het slachtoffer. De daardoor ontstane schade kan aan het handelen van verdachte worden toegerekend. Het bedrag aan materiële schade wordt toegewezen tot een bedrag van € 340.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:2219

Zaaknummer: 16.660619.16 (P)

Rechters: P.L.C.M. Ficq, K.G. van de Streek en M. Ferschtman

Advocaten: H.A. Rispens

Wetsartikelen: 302 Sr en 350 Sr

RECHTSPRAAK

Medisch specialist vordert vergoeding van inkomensschade van ziekenhuis, nadat het ziekenhuis de toelatingsovereenkomst met de specialist heeft beëindigd. Een eerder tussen partijen gewezen arbitraal vonnis houdt in dat het ziekenhuis de toelatingsovereenkomst mocht beëindigen. De rechtbank gaat uit van dat arbitraal vonnis en ziet ook overigens geen aanleiding tot enige vergoeding van inkomensschade. Vorderingen afgewezen.

Eiser werkt als kaakchirurg bij gedaagde. Na verloop van tijd ontstaan problemen in de samenwerking met eiser. Tussen eiser en gedaagde was een toelatingsovereenkomst gesloten. Deze wordt onder andere naar aanleiding van het bovengenoemde probleem door gedaagde opgezegd. Het Scheidsgerecht Gezondheidszorg wijst een arbitraal vonnis, waarin het oordeelt dat er voor gedaagde gewichtige redenen waren om de overeenkomst met eiser op te zeggen. Eiser stelt gedaagde aansprakelijk voor zijn inkomensschade en maakt een vijftal verwijten. De eerste vier verwijten zijn behandeld in het arbitraal vonnis. De rechtbank gaat mee in het arbitraal vonnis en wijst de vordering van eiser af. Het arbitraal vonnis heeft immers gezag van gewijsde en de vordering strekt niet tot vernietiging van dit vonnis. Als vijfde verwijt stelt eiser dat gedaagde onterecht een melding bij IGZ heeft gedaan en dat de melding zijn kansen op de arbeidsmarkt heeft verminderd. De rechtbank oordeelt dat op gedaagde een zorgplicht rust om dergelijke meldingen te doen. Voorts staat de melding in onvoldoende mate in causaal verband met de gestelde inkomensschade, omdat meldingen bij IGZ niet tot bekendheid bij derden leiden. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:3601

Zaaknummer: C/03/222081 / HA ZA 16-346

Rechters: R. Kluin

Advocaten: G.M.M. van Tilborg en P.J.W.M. Theunissen

RECHTSPRAAK

X/GGD Zaanstreek

De voorzieningenrechter beoordeelt of eiser recht heeft op een afschrift van het dossier dat de GGD over hem heeft opgemaakt. In dat verband wordt artikel 7:456 BW betrokken, evenals artikel 5.3.2 lid 4 Wmo en de nog niet in werking getreden Algemene verordening bescherming persoonsgegevens. Slotsom is dat eiser recht heeft op een afschrift van zijn dossier maar dat identiteitsgegevens van derden mogen worden gemaskeerd.

Feiten Eiser is op 15 januari 2016 in bewaring gesteld met inachtneming van de Wet Bopz. Een verlenging is afgewezen. Op 18 april 2016 heeft eiser een bewindvoerder toegekend gekregen. Op 16 november 2016 heeft opnieuw een IBS-beoordeling plaatsgevonden. Hiervan is een acuut dienstverslag opgemaakt. Naar aanleiding van het verslag is de IBS afgewezen. Op 28 november 2016 heeft de GGD de huisarts van eiser verzocht om een verwijzing voor de crisisdienst voor een RM-beoordeling. De huisarts heeft die aanvankelijk gegeven maar weer ingetrokken. Eiser heeft op 13 februari 2017 via zijn advocaat een klacht ingediend bij de GGD op grond van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz). De klacht ziet – kort gezegd – op de aanzegging van de RM-beoordeling. Eiser heeft tegelijkertijd verzocht om een afschrift van zijn dossier. De GGD heeft het dossier niet willen verstrekken en heeft een beroep gedaan op artikel 5.3.2 lid 4 Wmo (persoonlijke levenssfeer van anderen zou worden geschaad). Tevens is een beroep gedaan op artikel 43e Wbp (bescherming belang betrokkenen). *Oordeel* Het is op grond van deze feiten dat eiser in de onderhavige kortgedingprocedure een afschrift van zijn GGD-dossier vordert. De voorzieningenrechter beoordeelt eerst of zij bevoegd is, zulks in plaats van de bestuursrechter. Volgens de GGD is namelijk de bestuursrechter bevoegd, gelet op het feit dat het om een Wmo-situatie gaat. Eiser meent echter dat artikel 7:456 BW de basis is voor afgifte. De voorzieningenrechter overweegt in dat verband dat beoordeeld moet worden of de bemoeienissen van de GGD ten aanzien van eiser onder Boek 7 titel 7 afdeling 5 BW (ook wel: WGBO) vallen. Dat is het geval, aldus de rechter. Van belang daartoe is dat de zorg ten aanzien van eiser valt onder de 'bemoeizorg', en dat de bemoeizorg in dit geval de vorm heeft gekregen van de vorming van een (medische)

opvatting over de (mogelijke) noodzaak voor de toepassing van een dwangmaatregel (IBS dan wel het vragen van een RM) op grond van de Wet Bopz. In dat kader zijn gegevens bestudeerd die zijn ontvangen van derden, hetgeen klaarblijkelijk heeft geleid tot de vorming van (voorlopige) bevindingen. Indien dergelijke bemoeienissen leiden tot een maatregel, is daarop de Wet Bopz van toepassing. In het algemeen vult de WGBO het regime van de Wet Bopz aan, indien het gaat om onderwerpen waarover de Wet Bopz zwijgt, zoals de informatieverstrekking over de behandeling of de eventuele psychiatrische behandelingen van de betrokkene die niet gericht zijn op opheffing van het gevaar dat de aanleiding voor de opname was en op alle somatische behandelingen van betrokkene. Gezien het fundamentele karakter van het in de WGBO geregelde informatierecht van de patiënt zou het tegen deze achtergrond niet in de rede liggen – en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn – dat het aanvullende karakter van de WGBO zich niet zou uitstrekken tot het voorportaal van de door de Wet Bopz bestreken dwangmatige bemoeienissen met de betrokkene. De voorzieningenrechter is dan ook van oordeel dat de WGBO van toepassing is en dat het GGD-dossier een dossier is in de zin van artikel 7:454 BW. Dat betekent dat de onderhavige vordering op grond van artikel 7:456 BW moet worden beoordeeld en eiser kan worden ontvangen. Niettemin acht de voorzieningenrechter op de bemoeizorg ook artikel 5.3.2 lid 4 Wmo van toepassing, evenals artikel 4.1.8 lid 3 Uitvoeringsbesluit Wmo. Dit roept volgens de voorzieningenrechter de vraag op welke van beide regimes prevaleert indien, zoals hier, door derden in het kader van een melding op grond van de Wmo verstrekte gegevens, door verrichtingen van de bij de verwerking van die gegevens betrokken hulpverleners, zijn gaan behoren tot het in het kader van die verrichtingen aangelegde dossier. Om dat te beoordelen slaat de voorzieningenrechter acht op par. 63 van de preambule van EU Verordening 2016/679 (Algemene Verordening bescherming persoonsgegevens), waaruit volgt dat een betrokkene recht heeft op inzage in zijn persoonsgegevens. De voorzieningenrechter is van oordeel dat dit fundamentele karakter van het inzagerecht meebrengt dat ook in gevallen waarin de gegevens via een Wmo-melding tot een onder de WGBO vallend medisch dossier zijn gaan behoren, de afweging naar aanleiding van een verzoek om inzage moet plaatsvinden aan de hand van de in artikel 7:456 BW opgenomen maatstaf. Dat betekent dat relevant wordt welke van die gegevens na melding gaan behoren tot het dossier. Voor de beantwoording van die vraag sluit de voorzieningenrechter aan bij de KNMG richtlijn 'Omgaan met medische gegevens', versie september 2016, p. 108. Hieruit volgt dat alle gegevens die betrekking hebben op, of hebben geleid tot, het vormen van een voorlopig medisch oordeel over eiser en het aansturen op verdere bemoeienis met hem, behoren tot het door de GGD over eiser aangehouden dossier. De GGD meent echter dat niet alles verstrekt kan worden en beroept zich op artikel 43e Wbp en het belang op bescherming van de identiteit van de melders. De voorzieningenrechter is desalniettemin van oordeel dat eiser in beginsel recht heeft te weten op welke informatie de

GGD haar bemoeienis heeft gebaseerd, ook wanneer die informatie via de weg van een Wmo-melding in het dossier is terechtgekomen. Het belang dat de identiteit van de melder wordt beschermd wordt voldoende geborgd door (voor zover van toepassing) in de betrokken informatie te maskeren: - andere identiteitsgegevens die tot de melder(s) zijn te herleiden; - welke derden in de uitlatingen zijn genoemd; - aan wie de uitlatingen zijn gericht. Voor zover de gegevens bestaan uit de reacties van eiser die voorkomen op Facebookpagina's van anderen dan eiser, kan in dit geding onvoldoende worden overzien in hoeverre verstrekking daarvan de persoonlijke levenssfeer van derden zou schaden. Om die reden wordt geoordeeld dat deze niet hoeven te worden verstrekt. Wel dient afschrift te worden verstrekt van alle gegevens die door de GGD in het kader van haar verwerking van de hiervoor bedoelde gegevens in het dossier zijn vastgelegd, waarbij tot derden herleidbare gegevens kunnen worden gemaskeerd op de wijze als hiervoor omschreven, aldus het slotoordeel van de voorzieningenrechter.*mr. dr. R.P. Wijne*

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:2838

Zaaknummer: C/15/256292 / KG ZA 17-194

Advocaten: E.M. Hoorenman en M.P.W. Steuten

Wetsartikelen: 7:456 BW, 5.3.2 lid 4 Wmo en 43e Wbp

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontuchtige handelingen. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding waarbij aansluiting is gezocht bij de bedragen zoals genoemd in de Smartengeldgids.

Veroordeling voor ontuchtige handelingen, bestaande uit het seksueel binnendringen van het lichaam van slachtoffer. Immateriële schadevergoeding van € 2.000 en materiële schadevergoeding van € 1.500 toegewezen. De gevorderde materiële schadevergoeding wordt volledig toegewezen. Voor de immateriële schadevergoeding is aansluiting gezocht bij de bedragen zoals genoemd in de Smartengeldgids bij soortgelijke zaken. Voor de oorspronkelijke vordering was aangeknoopt bij andersoortige zaken en daarom wordt de vordering niet geheel toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:3821

Zaaknummer: 15/870292-15 (P)

Rechters: B.E.P. Myjer, D.F. Jironet en I.A.M. Tel

Advocaten: R.P.M. Kocken

Wetsartikelen: 245 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verklaring voor recht toegewezen dat verzekeraar schade ten gevolge van het ongeval moet vergoeden, ondanks vrijspraak in strafrechtelijke procedure.

Verzoekster is in 2013 betrokken geraakt bij een verkeersongeval waarbij zij meerdere malen door iemand is aangereden met zijn auto. A ontkent dat hij betrokken is geweest bij het ongeval. Verzoekster is naar het ziekenhuis gebracht en daar zijn kneuzingen aan haar bekken, bovenbenen en nieren geconstateerd. In dit deelgeschil verzoekt zij om een verklaring voor recht dat de verzekeraar van A (ASR) volledig aansprakelijk is voor de schade die uit het ongeval voortvloeit. Volgens de rechtbank staat voldoende vast dat een verkeersongeval heeft plaatsgevonden waarbij verzoekster betrokken was (o.a. medische stukken en e-mails psycholoog). A is door de politierechter vrijgesproken van het ten laste gelegde, omdat niet buiten redelijke twijfel stond dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het verkeersongeval. De rechtbank overweegt dat de vrijspraak in deze procedure niet per definitie betekent dat in de civiele procedure vaststaat dat A niet bij het ongeval betrokken was. De afgelegde verklaringen van A bevatten inconsistenties. Voor de rechtbank staat voldoende vast dat A betrokken is geweest bij het verkeersongeval. A is aansprakelijk voor de schade van verzoekster en nu de auto van A ten tijde van het ongeval bij ASR was verzekerd, is ASR gehouden de schade te vergoeden. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:2005

Zaaknummer: C/16/429232 / HA RK 16-304

Rechters: J.P. Killian

Advocaten: mr. M.C.O. van Gerven, H. van Katwijk en R. Gruben

RECHTSPRAAK

***Medische beroepsaansprakelijkheid. Waardering deskundigenbericht.
Geen beroepsfout neuroloog en revalidatiearts.***

Ter beantwoording van de vraag of de betrokken artsen (neuroloog en revalidatiearts) bij de behandeling van eiseres als redelijk handelend en redelijk vakbekwaam vakgenoot hebben gehandeld zijn deskundigenberichten bevolen. Er kan niet met zekerheid worden gesteld dat het medisch handelen van de neuroloog niet voldeed aan de norm. Het is immers voorstelbaar dat de diagnose ten tijde van het lichamelijk onderzoek door de neuroloog niet werd gesteld, omdat de diagnose van de aandoening in het beginstadium lastig kan zijn. De rechtbank acht het deskundigenrapport omtrent de neuroloog overtuigend. Ook met betrekking tot de revalidatiearts acht de rechtbank het deskundigenoordeel overtuigend. De revalidatiearts heeft niet onzorgvuldig gehandeld, met name omdat de arts niet als primair, verantwoordelijk arts optrad, maar slechts als consulent. De rechtbank wijst de vordering van eiseres af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:2037

Zaaknummer: C/05/273316 / HA ZA 14-631 / 103

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: T.P. Boer en M.A. Gregoor

RECHTSPRAAK

X/Stichting Alrijne Zorggroep en MediRisk B.A.

In deze deelgeschilprocedure beantwoordt de rechtbank de vraag of er een causaal verband bestaat tussen het niet tijdig verstrekken van botbeschermende medicatie gelet op het langdurig Prednisongebruik van verzoeker en de rugfracturen van verzoeker. De rechtbank gaat voorts in op de vraag welke schadeposten aan het ziekenhuis kunnen worden toegerekend. Het ziekenhuis moet bij wijze van voorschot € 25.000 betalen.

Feiten Verzoeker in de onderhavige deelgeschilprocedure lijdt sinds 1993 aan Chronic Obstructive Pulmonary Disease (COPD), een chronische longziekte. In verband daarmee heeft hij lange tijd onder behandeling gestaan van een longarts in het Diaconessenhuis te Leiden (inmiddels Alrijne Zorggroep). Hij heeft gedurende lange tijd corticosteroïden (Prednison) gebruikt. Uit de 'Landelijke Richtlijn Osteoporose 2011' volgt dat het gebruik van corticosteroïden de kans op osteoporose verhoogt en mede daardoor de kans op fracturen. Verzoeker heeft in 2011 twee fracturen in rugwervels opgelopen. Eind 2011 is bij hem de diagnose botontkalking gesteld. In reactie op een aansprakelijkstelling van verzoeker – hij had botversterkende medicatie moeten krijgen – heeft beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar MediRisk op 20 december 2012 de aansprakelijkheid voor het missen van de diagnose botontkalking erkend. Een longarts verbonden aan het VUmc heeft in opdracht van verzoeker en MediRisk onderzoek gedaan naar de gevolgen van de door de longarts gemaakte fout. Heel kort gezegd meent de deskundige dat er een verband bestaat. Partijen hebben voorts een endocrinoloog verzocht om een advies uit te brengen. Uit diens conceptrapport volgt dat er een verband bestaat tussen de fracturen en het gebruik van Prednison. Hij meent voorts dat verzoeker vanaf 2010 behandeld had moeten worden met calcium, vitamine D en specifieke anti-osteoporose therapie. Dit zou de kans op een fractuur verminderd hebben (50-70 procent). Tot een definitief rapport is het niet gekomen omdat partijen geen overeenstemming konden krijgen over een aanvullende vraag aan de deskundige, meer in het bijzonder niet over de vraag of de deskundige de aanvullende informatie over Prednisonafgifte over de periode 2007-2009 bij zijn onderzoek zou moeten betrekken. *Oordeel* Het is op basis

van deze feiten dat verzoeker twee verzoekschriften heeft ingediend, waarvan hij er een na een mondelinge behandeling weer heeft ingetrokken. Kort en goed houdt partijen thans nog verdeeld of er een causaal verband is tussen de erkende fout en de schade van verzoeker. De rechtbank neemt daarbij als uitgangspunt dat het niet tijdig verstrekken van botbeschermende medicatie gelet op het langdurig Prednisongebruik een medische fout is. De rechtbank komt vervolgens tot het oordeel dat dat verband er is en baseert zich daarbij op het rapport van de longarts en het conceptrapport van de endocrinoloog, welke rapporten ook volgens partijen in de beoordeling mochten worden betrokken. De rechtbank gaat er dan ook van uit dat bij zorgvuldig handelen van het ziekenhuis het risico op het intreden van wervelschade bij verzoeker zou zijn gereduceerd met 67 procent. Daaruit trekt de rechtbank de conclusie dat in de gegeven omstandigheden en gelet op de rapporten is komen vast te staan dat er een causaal verband bestaat tussen de medische fout en het rugletsel en de daaruit voortvloeiende (rug)klachten van verzoeker. Er wordt 67 procent van de schade aan het ziekenhuis toegerekend. Verzoeker heeft zich tevens op het standpunt gesteld dat er ook een causaal verband dient te worden aangenomen tussen de gemaakte fout van het ziekenhuis en de bij verzoeker ontwikkelde bijwerkingen. Hij heeft een maagzweer genoemd met een daarbij opgetreden schimmelinfectie, huidatrofie, trage wondgenezing, verminderde immuniteit, verhoogde gevoeligheid voor infectie, bijnierproblemen, natriumretentie met oedeem, hartritmestoornissen, hypertensie, tachycardie, oogproblemen, spierzwakte, allergische reacties, benauwdheid, sufheid en depressie. Dit causaal verband neemt de rechtbank echter niet aan. Uit beide rapporten is namelijk niet enig vermoeden af te leiden dat het niet toedienen van botversterkende medicatie één of meer van genoemde bijwerkingen tot gevolg heeft gehad. Ten aanzien van een aanvullend verzoek van verzoeker dat betrekking heeft op aansprakelijkheid voor de onzorgvuldige medicatiecontrole, oordeelt de rechtbank dat dit niet van belang is in het kader van de oorspronkelijke aansprakelijkstelling. Daarbij komt dat de kwaliteit en volledigheid van de medicatiecontrole en -registratie een uitgebreid feitenonderzoek vergen waarvoor in het kader van deze procedure geen plaats is. Ten aanzien van de schadeposten overweegt de rechtbank dat, gelet op de aard en de ernst van de fout en van de gevolgen daarvan, een ruime toerekening op zijn plaats is. Een voorschot van € 25.000 acht de rechtbank in dat verband toewijsbaar. De rechter begroot de kosten van het deelgeschil. Een en ander leidt tot het slotoordeel dat onder meer voor recht wordt verklaard dat er een causaal verband is tussen de fouten van het ziekenhuis en de rugfracturen van verzoeker, dat vastgesteld wordt dat Alrijne hoofdelijk aansprakelijk is voor 67 procent van de schade en dat Alrijne veroordeeld wordt tot betaling van € 25.000.*mr. dr. R.P. Wijne*

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2016:7641

Zaaknummer: C/16/391232 / HA RK 15-94

Advocaten: R. Schoemaker en O.L. Nunes

Wetsartikelen: 1019w Rv